

AKHILLEUSZ MEGÁLL

Káromkodásaimból járdát
építetek feléd, Uram.
Általában a sarkamra lépek először,
itt a legvastagabb a bőröm,
mégis ez a gyenge pontom.

Megsebzem magam a lépteimmel.
Ha haladok, akkor érzem igazán,
hogy megáll bennem a lélek.
Nem ő romlik belém, hanem én,
– mint a hús a csontra –
egész testemmel rohadok rá a lelkemre.

Egy helyben maradtam,
és megmozdult bennem a hallgatás,
majd kimondtam valamit,
amiből nem született imádság.
Mert nem nőtt izom a szavaimra.

MELINOÉ GYALOGOL

Az alvilágot, mint egy települést körbejártam.
Kartonszememmel mindent becsomagoltam,
de gondolataim még egy másik városban hevernek.
A központban voltam, amikor az első járókelő
átsétált rajtam. Tekintetem megragadta,
és pixelenként továbbvonszolt.
Ez a kötelék kapcsolattá keményedett közöttünk.
Amikor széttéptük, látomássá zsugorodtunk egymás előtt.
A tarkómon még ott pulzál nevetéseid nyoma,
mikor sírok.

Ha kiműtöm magamból a könnyeket,
akaratlanul is felsértem a magamba gyűrt örömöm.
A szikémen a megszáradt szomorúságommal kérlek,
bocsáss meg, Hadész,
Lefeküdtem a lányoddal, belényúltam.
Most ujjamon úgy díszeleg,
mint a legszorosabb gyűrű.

NÁRCISZ VISSZANÉZ –

– és amit önmaga után hagy,
szépnek találja azt is.
lépésének esztétikájában
gyakran megbotlik.
nyomait elindítja,
hogy még időben elérjen a tükörcképéig.
meghibásodott a tükör,
átlátszódnak a mögé rejtett szörnyek.